

“ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ :- ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ , ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟੀਕੇ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ , ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਰਹੇਗੀ , ਬੈਟਰੀ ਫੁੱਲ ਹੁੰਦੀ ਜਾਵੇਗੀ ”

ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਪ੍ਰਸ਼ਨ:- ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਕਿਹੜੀ ਨੂੰਧ ਦੇ ਕਾਰਣ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਦਾ ਅਚਲ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ?

ਉੱਤਰ:- ਤੁਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਇਹ ਬੰਬਸ ਆਦਿ ਜੋ ਬਣੇ ਹਨ, ਇਹ ਛੁਟਨੇ ਹਨ ਜ਼ਰੂਰ। ਵਿਨਾਸ਼ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਸਾਡੀ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਆਏਗੀ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਦੀ ਅਨਾਦਿ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਮਰਨਾ ਤੇ ਸਭ ਨੇ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਅਸੀਂ ਇਹ ਪੁਰਾਣਾ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਜਨਮ ਲਵਾਂਗੇ। ਤੁਸੀਂ ਡਰਾਮੇ ਨੂੰ ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋ ਕੇ ਦੇਖਦੇ ਹੋ। ਇਸ ਵਿੱਚ ਹਿਲਣ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ, ਰੋਣ ਦੀ ਕੋਈ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ।

ਓਮ ਸ਼ਾਂਤੀ। ਬਾਪ ਬੈਠ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਇਹ ਜਿਹੜਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ ਉਸ ਨੂੰ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਵਿੱਚ ਕਿਉਂ ਲਿਆ? ਕਾਰਣ ਨਿਕਾਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਹੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਜਦੋਂ ਵਿਕਾਰੀ ਹੋਏ ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਦੇਵਤਾ ਕਹਿ ਨਾ ਸਕੇ। ਤਾਂ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਦੇ ਬਦਲੇ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਕਹਿ ਦਿੱਤਾ। ਆਦਿ ਸੰਤਨ ਅੱਖਰ ਵੀ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਸਿਰਫ਼ ਦੇਵਤਾ ਬਦਲੀ ਕਰ ਹਿੰਦੂ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਉਸ ਵਕਤ ਇਸਲਾਮੀ ਆਏ ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਾਹਰ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਆਕੇ ਹਿੰਦੂ ਧਰਮ ਨਾਮ ਰੱਖ ਦਿੱਤਾ। ਤਾਂ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ, ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਵਾਲੇ ਵੀ ਸਮਝਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਅਕਸਰ ਕਰਕੇ ਧਰਮਾਤਮਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਸਨਾਤਨੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਪਿੱਛੋਂ ਆਏ ਹਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਨਾਤਨੀ ਨਹੀਂ ਕਹਾਂਗੇ। ਹਿੰਦੂਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਪਿੱਛੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਹੋਣਗੇ। ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂਆਂ ਨੂੰ ਦਸਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡਾ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਸੀ। ਤੁਸੀਂ ਹੀ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਸੀ ਫਿਰ ਪੁਨਰਜਨਮ ਲੈਂਦੇ-ਲੈਂਦੇ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ, ਹੁਣ ਫਿਰ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਸਤੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੋ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਵਾਈ ਚੰਗੀ ਲਗੇਗੀ। ਬਾਬਾ ਸਰਜਨ ਹਨ ਨਾ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਵਾਈ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਧਰਮ ਦੇ ਸਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਦਵਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ। ਬਾਬਾ ਨੇ ਸਮਝਾਇਆ ਹੈ--ਕਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਸਤੋ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣੇ ਹੋ? ਹੁਣ ਫਿਰ ਤਮੋਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਰਹੇ ਹੋ-- ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ। ਜੋ ਆਦਿ ਸਨਾਤਨ ਹਿੰਦੂ ਹੋਣਗੇ ਉਹ ਹੀ ਅਸਲ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤਾ ਹੋਣਗੇ ਅਤੇ ਉਹ ਹੀ ਦੇਵਤਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂਜਣ ਵਾਲੇ ਵੀ ਹੋਣਗੇ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਵੀ ਜੋ ਸ਼ਿਵ ਦੇ ਜੋ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨਰਾਇਣ, ਰਾਧੇ-ਕ੍ਰਿਸ਼ਨ, ਸੀਤਾ-ਰਾਮ ਆਦਿ ਦੇਵਤਾਵਾਂ ਦੇ ਭਗਤ ਹਨ, ਉਹ ਦੇਵਤਾ ਘਰਾਣੇ ਦੇ ਹਨ।

ਹੁਣ ਸਮ੍ਰਿਤੀ ਆਈ ਹੈ--ਜੋ ਸੂਰਜ ਵੰਸ਼ੀ ਸਨ ਉਹੀ ਚੰਦਰ ਵੰਸ਼ੀ ਬਣਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਐਸੇ-ਐਸੇ ਭਗਤਾਂ ਨੂੰ ਲਭਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਵੀ ਆਏ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲੈਸਨ ਤਾਂ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਦੇਣਗੇ। ਪਹਿਲੀ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਜਿਹੜੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਾਉਣਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਵੱਡੇ ਬਾਪ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਦੇ ਹੋ। ਇੱਥੇ ਆਕੇ ਲੋਕਿਕ ਦੇ ਬਣੇ ਹੋ। ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਪਾਰਲੋਕਿਕ ਬਾਪ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਜਾਂਦੇ ਹੋ। ਬੇਹੱਦ ਬਾਪ ਹੈ ਹੀ ਸ੍ਰਵਗ ਦਾ ਰਚੈਤਾ। ਉੱਥੇ ਇਹ ਅਨੇਕ ਧਰਮ ਹੁੰਦੇ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਫਾਰਮ ਜੋ ਭਰਦੇ ਉਸ ਤੇ ਹੀ ਸਾਰਾ ਮਦਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕੋਈ ਬੱਚੇ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਚਾਹੇ ਚੰਗਾਂ ਹਨ ਪਰੰਤੂ ਯੋਗ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਅਸ਼ਰੀਰੀ ਬਣ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ, ਉਹ ਹੈ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਚਾਹੇ ਸਮਝਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਚੰਗਾ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਾਂ, ਮਿਊਜ਼ੀਅਮ ਆਦਿ ਵੀ ਖੋਲਦੇ ਹਨ ਪ੍ਰੰਤੂ ਯਾਦ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਰਹਿਣ, ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੀ ਮੋਹਨਤ ਹੈ। ਬਾਪ ਵਾਰਨਿੰਗ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਵੇਂ ਨਾ ਸਮਝੋ ਕਿ ਅਸੀਂ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਵਧੀਆ ਕਨਵਿੰਸ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ। ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਤੋਂ ਫਾਇਦਾ ਕਿ? ਚਲੋ, ਸਵਦਰਸਨ ਚੱਕਰ ਧਾਰੀ ਬਣ ਗਏ ਪਰੰਤੂ ਇਸ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਵਿਦੇਹੀ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਕਰਮ ਕਰਦੇ ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝਣਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਇਸ ਸ਼ਰੀਰ ਦਵਾਰਾ ਕਰਤਵਿਆ ਕਰਦੀ ਹੈ--ਇਹ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਵੀ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਹਾਂਗੇ ਬੁੱਧ। ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ! ਸਰਵਿਸ ਕਰਨ ਦੀ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ। ਯਾਦ ਬਿਨਾਂ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤਾਕਤ ਕਿਥੋਂ ਆਵੇਗੀ? ਬੈਟਰੀ ਕਿਵੇਂ ਭਰੀਏ? ਚਲਦੇ-ਚਲਦੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋ ਜਾਵੇਗੀ, ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗੀ।

ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਰਿਲੀਜਨ ਇਸ ਮਾਈਟ। ਆਤਮਾ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਟਿਕੇ, ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇ। ਬਹੁਤ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਆਉਂਦਾ ਨਹੀਂ। ਸ਼ਕਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚਲ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਹੋਰ ਸਬ ਯਾਦ ਆਏਗਾ, ਬਾਬਾ ਦੀ ਯਾਦ ਠਹਿਰੇਗੀ ਨਹੀਂ। ਯੋਗ ਨਾਲ ਹੀ ਬਲ ਮਿਲੇਗਾ। ਯਾਦ ਨਾਲ ਬੜੀ ਖੁਸ਼ੀ ਅਤੇ ਤੰਦਰੁਸਤੀ ਰਹੇਗੀ। ਫਿਰ ਦੂਸਰੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਰੀਰ ਐਸਾ ਤੇਜ਼ਸਵੀ ਮਿਲੇਗਾ। ਆਤਮਾ ਪਿਓਰ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਪਿਓਰ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਇਹ 24 ਕੈਰਟ ਗੋਲਡ ਹੈ, ਤਾਂ 24 ਕੈਰਟ ਜੇਵਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਮੇਂ ਸਬ 9 ਕੈਰਟ ਬਣ ਗਏ ਹਾਂ। ਸਤੋਪ੍ਰਧਾਨ ਨੂੰ 24 ਕੈਰਟ ਕਹਾਂਗੇ। ਸਤੋ ਨੂੰ 22, ਇਹ ਬੜੀਆਂ ਸਮਝਣ ਵਾਲੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਬਾਪ

ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ ਪਹਿਲੋਂ ਤਾਂ ਫਾਰਮ ਭਰਨਾ ਹੈ ਤਾਂ ਪਤਾ ਚਲੇ ਕਿੱਥੇ ਤਕ ਰਿਸਪੌਂਸ ਕਰਦੇ ਹਨ? ਕਿੰਨੀ ਧਾਰਨਾ ਕੀਤੀ ਹੈ? ਫਿਰ ਇਹ ਵੀ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦੇ ਹਨ? ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਯਾਦ ਦੀ ਯਾਤਰਾ ਨਾਲ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਉਹ ਹਨ ਭਗਤੀ ਦੀਆਂ ਜਿਸਮਾਨੀ ਯਾਤਰਾਵਾਂ, ਇਹ ਹੈ ਰੂਹਾਨੀ ਯਾਤਰਾ। ਰੂਹ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਰੂਹ ਤੇ ਜਿਸਮ ਦੋਨੋਂ ਹੀ ਯਾਤਰਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਤਿਤ ਪਾਵਨ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨ ਨਾਲ ਹੀ ਆਤਮਾ ਵਿੱਚ ਤੇਜ਼ ਆਉਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਸੇ ਜਿਗਿਆਸੂ ਨੂੰ ਜਲਵਾ ਵੀ ਦਿਖਾਉਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਾਬਾ ਦੀ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ਤਾ ਵੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮਾਂ ਬਾਪ ਦੇਵੇਂ ਹੀ ਮਦਦ ਕਰਦੇ ਹਨ-- ਕਿਤੇ ਨਾਲੇਜ਼ ਦੀ, ਕਿਤੇ ਯੋਗ ਦੀ। ਬਾਪ ਤਾਂ ਸਦਾ ਵਿਦੇਹੀ ਹੈ। ਸ਼ਰੀਰ ਦੀ ਭਾਨ ਹੈ ਹੀ ਨਹੀਂ। ਤਾਂ ਬਾਪ ਦੇਵੇਂ ਤਾਕਤ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਤਾਂ ਤਾਕਤ ਮਿਲੇਗੀ ਕਿਥੋਂ? ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਇਹ ਯੋਗੀ ਹਨ ਜਾਂ ਗਿਆਨੀ ਹਨ। ਯੋਗ ਦੇ ਲਈ ਦਿਨ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਨ ਨਵੀਆਂ-ਨਵੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੋਂ ਥੋੜ੍ਹੀ ਇਹ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਆਤਮਾ ਸਮਝ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਹੁਣ ਬਾਬਾ ਜੇਰ ਨਾਲ ਉਠਾਉਂਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਭਾਈ-ਭੈਣ ਦਾ ਸਬੰਧ ਵੀ ਹਟ ਜਾਵੇ, ਸਿਰਫ਼ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਰਹਿ ਜਾਵੇ। ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ ਇਹ ਬਹੁਤ ਉੱਚੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਅੰਤ ਤਕ ਇਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਚਲਣਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣ ਜਾਵਾਂਗੇ ਉਦੋਂ ਇਹ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੇਵਾਂਗੇ ਇਸਲਈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਹੋ ਸਕੇ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣਾ ਸੱਮਝਾਬੁਝੇਆਂ ਲਈ ਹੋਰ ਵੀ ਸਹਿਜ ਹੈ। ਹੁਣ ਅਸੀਂ ਵਾਪਿਸ ਜਰੂਰ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਜਵਾਨਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਇਹੋ ਜਿਹੇ ਖਿਆਲਾਤ ਨਹੀਂ ਆਉਣਗੇ। ਬੁਢੇ ਵਾਨਪਰਸਤੀ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਸਮਝਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਤਾਂ ਇਹ ਸਭ ਗਿਆਨ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਸਮਝਣੀਆਂ ਹਨ। ਝਾੜ ਦੀ ਟ੍ਰਿਪੀ ਵੀ ਹੁੰਦੀ ਰਹਿੰਦੀ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਪੀ ਹੁੰਦੇ-ਹੁੰਦੇ ਸਾਰਾ ਝਾੜ ਤਿਆਰ ਹੋ ਜਾਵੇਗਾ। ਕੰਢਿਆਂ ਨੂੰ ਬਦਲਕੇ ਨਵਾਂ ਛੋਟਾ ਫੁੱਲਾਂ ਦਾ ਹਾਰ ਬਣਨਾ ਹੈ। ਨਵਾਂ ਬਣਕੇ ਫਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਪਹਿਲੋਂ ਝਾੜ ਛੋਟਾ ਹੋਵੇਗਾ ਫਿਰ ਵੱਡਾ ਹੁੰਦਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਵੱਧਦੇ-ਵੱਧਦੇ ਪਿਛਾੜੀ ਵਿੱਚ ਕੰਢੇ ਬਣ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਹਿਲੋਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਫੁੱਲ, ਨਾਮ ਹੀ ਹੈ ਸ੍ਰਗ। ਫਿਰ ਬਾਦ ਵਿੱਚ ਉਹ ਖੁਸ਼ਬੂ, ਉਹ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਰਹਿੰਦੀ। ਕੰਢਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਹਲਕੇ-ਹਲਕੇ ਫੁੱਲਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਖੁਸ਼ਬੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ। ਬਾਪ ਬਾਗਵਾਨ ਵੀ ਹੈ ਤੇ ਖਵਾਇਆ ਵੀ ਹੈ। ਸਭ ਦੀ ਨਾਵ ਪਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਕਿਥੇ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ-- ਇਹ ਵੀ ਜੇ ਸਿਆਣੇ ਬੱਚੇ ਹਨ, ਉਹ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਜੇ ਸਮਝਦੇ ਨਹੀਂ ਉਹ ਪੁਰਸ਼ਾਰਥ ਵੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ। ਨੰਬਰਵਾਰ ਤਾਂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਐਰੋਪਲੇਨ ਤਾਂ ਆਵਾਜ਼ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਕਿਵੇਂ ਭੱਜਦੀ ਹੈ-- ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੁੱਝ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਤਾਂ ਰਾਕੇਟ ਤੋਂ ਵੀ ਤਿੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਆਤਮਾ ਵਰਗੀ ਤਿੱਖੀ ਹੋਰ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਰਾਕੇਟਾਂ ਆਦਿ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਚੀਜ਼ ਪਾਉਂਦੇ ਹਨ ਜੋ ਜਲਦੀ ਉੜਾ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਦੇ ਲਈ ਕਿੰਨਾ ਬਾਰੂਦ ਆਦਿ ਤਿਆਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਟੀਮਰ, ਐਰੋਪਲੇਨ ਵਿੱਚ ਕਈ ਬੰਬ ਲੈ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਅੱਜਕਲ੍ਹ ਪੂਰੀ ਤਿਆਰੀ ਰੱਖਦੇ ਹਨ। ਅਖਬਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖਦੇ ਹਨ ਇਵੇਂ ਨਹੀਂ ਕਹਿ ਸਕਦੇ ਬੰਬਸ ਕੰਮ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਾਂਗੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਬੰਬਸ ਚਲਾ ਦੇਣ-- ਇਵੇਂ ਕਹਿੰਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਸਭ ਤਿਆਰੀਆਂ ਹੋ ਰਹੀਆਂ ਹਨ। ਵਿਨਾਸ਼ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਬੰਬਸ ਨਾ ਛੁੱਟਣ, ਵਿਨਾਸ਼ ਨਾ ਹੋਵੇ--ਇਵੇਂ ਹੋ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆਂ ਜਰੂਰ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਨੂੰਧ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਤੁਹਾਨੂੰ ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਮਰੂਆ ਮੌਤ ਮਲੂਕਾ ਸ਼ਿਕਾਰ....ਡਰਾਮੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸਭ ਨੇ ਮਰਨਾ ਹੀ ਹੈ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਡਰਾਮੇ ਦਾ ਗਿਆਨ ਹੋਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਤੁਸੀਂ ਹਿਲਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋ, ਸਾਕਸ਼ੀ ਹੋਕੇ ਵੇਖਦੇ ਹੋ। ਰੋਣ ਆਦਿ ਦੀ ਦਰਕਾਰ ਨਹੀਂ। ਸਮੇਂ ਤੇ ਸ਼ਰੀਰ ਤਾਂ ਛੱਡਣਾ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਤੁਹਾਡੀ ਆਤਮਾ ਜਾਣਦੀ ਹੈ ਅਸੀਂ ਦੂਸਰਾ ਜਨਮ ਰਾਜਾਈ ਵਿੱਚ ਲਵਾਂਗੇ। ਮੈਂ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਬਣਾਂਗਾ ਆਤਮਾ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹੈ। ਸੱਪ ਵਿੱਚ ਵੀ ਆਤਮਾ ਹੈ ਨਾ। ਕਹਿਣਗੇ ਅਸੀਂ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੇ ਹਾਂ। ਕਦੇ ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਰੀਰ ਵੀ ਛੱਡਾਂ ਗੇ, ਫਿਰ ਬੱਚਾ ਬਣਾਗੇ। ਬੱਚੇ ਤਾਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਨਾ। ਪੁਨਰਜਨਮ ਤਾਂ ਸਭ ਨੇ ਲੈਣਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਵਿਚਾਰ ਸਾਗਰ ਮੰਥਨ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

ਸਭ ਤੋਂ ਮੁੱਖ ਗੱਲ ਹੈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਬੱਚੇ ਮਾਂ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਉਵੇਂ ਹੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਬੁੱਧੀ ਯੋਗ ਦਵਾਰਾ ਬਾਪ ਨੂੰ ਇੱਕਦਮ ਚਟਕ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਨੂੰ ਦੇਖਣਾ ਵੀ ਹੈ ਕੀ ਅਸੀਂ ਕਿੰਨੀ ਧਾਰਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ। (ਨਾਰਦ ਦਾ ਮਿਸਾਲ) ਭਗਤ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਗਿਆਨ ਨਾ ਲੈਣ ਉਦੋਂ ਤਕ ਦੇਵਤਾ ਬਣ ਨਹੀਂ ਸਕਦੇ। ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਲਕਸ਼ਮੀ ਨੂੰ ਵਰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਤਾਂ ਸਮਝਣ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਹਨ। ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਸਮਝਦੇ ਹੋ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਸੀਂ ਸਤੇਪ੍ਰਧਾਨ ਸੀ ਤਾਂ ਵਿਸ਼ਵ ਤੇ ਰਾਜ ਕਰਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਫਿਰ ਸਤੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਬਣਨ ਲਈ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਹ ਮੇਹਨਤ ਕਲਪ- ਕਲਪ ਤੁਸੀਂ ਯਥਾ ਯੋਗ ਅਤੇ ਯਥਾ ਸ਼ਕਤੀ ਕਰਦੇ ਹੀ ਆਏ ਹੋ। ਹਰੇਕ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਸਮਝਾ ਸਕਦੇ ਹਾਂ? ਦੇਹ ਅਭਿਮਾਨ ਤੋਂ ਅਸੀਂ ਕਿਥੋਂ ਤਕ ਨਿਕਲਦੇ ਜਾ ਰਹੇ ਹਾਂ? ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਕ ਸ਼ਰੀਰ ਛੱਡ ਦੂਸਰਾ ਲੈਂਦੀ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਆਤਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਤੋਂ ਕੰਮ ਲੈਂਦੀ ਹੈ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਆਰਗੰਜ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਾਰੇ ਪਾਰਟ ਧਾਰੀ ਹਾਂ। ਇਸ ਡਰਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵੱਡਾ ਨਾਟਕ ਹੈ। ਉਸ ਵਿੱਚ ਨੰਬਰਵਾਰ ਸਭ ਐਕਟਰਸ ਹਨ। ਅਸੀਂ ਸਮਝ ਸਕਦੇ ਹਾਂ--ਇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹੜੇ-ਕਿਹੜੇ ਮੁੱਖ ਐਕਟਰ ਹਨ। ਫ਼ਸਟ, ਸੈਕਿੰਡ, ਥਰਡ ਗ੍ਰੈਡ ਕੌਣ-ਹਨ? ਤੁਸੀਂ ਬੱਚੇ ਬਾਪ ਦਵਾਰਾ ਡਰਾਮੇ ਦੇ ਆਦਿ - ਮਧਯ-ਅੰਤ ਨੂੰ ਜਾਣ ਗਏ ਹੋ। ਰਚੇਤਾ ਦਵਾਰਾ ਰਚਨਾ ਦੀ ਨਾਲੇਜ਼ ਮਿਲਦੀ ਹੈ। ਰਚੇਤਾ ਹੀ ਆਕੇ ਆਪਣਾ ਅਤੇ ਰਚਨਾ ਦਾ ਰਾਜ ਸਮਝਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਇਹ (ਬ੍ਰਹਮਾ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਰੱਥ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਆਏ ਹਨ। ਕਹਾਂਗੇ ਤਾਂ ਹੀ ਤੇ ਦੇ ਆਤਮਾਵਾਂ ਹਨ। ਇਹ ਵੀ ਕਾਮਨ ਗੱਲ ਹੈ। ਪਿੱਤਰ ਖਿਲਾਉਂਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਆਤਮਾ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਨਾ। ਪਹਿਲੋਂ ਬਹੁਤ ਆਉਂਦੇ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੁੱਛਦੇ ਸੀ। ਹੁਣ ਤਾਂ ਤਮੇਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹਨ। ਕੋਈ-ਕੋਈ ਹਲੇ ਵੀ ਦਸਦੇ ਹਨ- ਅਸੀਂ ਪਹਿਲੇ ਜਨਮ ਵਿੱਚ ਫਲਾਨਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਉਚਰ ਦਾ ਕੋਈ ਨਹੀਂ ਦਸਦੇ। ਪਿਛਾੜੀ ਦਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਾਰਿਆਂ ਤੇ ਤਾਂ ਕੋਈ

ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ।

ਬਾਬਾ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ ਮਿੱਠੇ ਬੱਚੇ, ਹੁਣ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ-ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਵਿੱਚ ਮਜ਼ਬੂਤ ਹੋਵੋਗੇ ਤਾਂ ਫਿਰ ਪੱਕੇ ਸੇਲੀਡ ਹੋ ਜਾਵੋਗੇ। ਹਲੇ ਤਾਂ ਬਹੁਤ ਬੱਚੇ ਭੋਲੇ ਹਨ। ਭਾਰਤਵਾਸੀ ਦੇਵੀ ਦੇਵਤੇ ਕਿੰਨੇ ਸੇਲੀਡ ਸਨ। ਧਨ ਨਾਲ ਵੀ ਭਰਪੂਰ ਸਨ, ਹੁਣ ਤਾਂ ਖਾਲੀ ਹਨ। ਉਹ ਸਾਲਵੇਂਟ, ਤੁਸੀਂ ਇਨਸਾਲਵੇਂਟ। ਤੁਸੀਂ ਖੁੱਦ ਵੀ ਜਾਣਦੇ ਹੋ ਭਾਰਤ ਕੀ ਸੀ, ਹੁਣ ਕੀ ਹੈ। ਭੁੱਖੇ ਮਰਨਾ ਹੀ ਪਉਗਾ ਅਨਾਜ-ਪਾਣੀ ਆਦਿ ਕੁੱਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗਾ। ਕਿਤੇ ਹੜ੍ਹ ਆਉਣਗੇ ਤੇ ਕਿਤੇ ਪਾਣੀ ਦੀ ਬੂੰਦ ਨਹੀਂ ਮਿਲੇਗੀ। ਇਸ ਵਕਤ ਦੁੱਖ ਦੇ ਬਦਲ ਹਨ, ਸਤਯੁੱਗ ਵਿੱਚ ਸੁੱਖ ਦੇ ਬਦਲ ਹਨ। ਇਸ ਖੇਡ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਹੀ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਹੋਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਤਾਂ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਬੈਜ ਤੇ ਵੀ ਸੱਮਝਾਣਾ ਬਹੁਤ ਅੱਛਾ ਹੈ। ਉਹ ਲੈਕਿਕ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਪਾਰਲੈਕਿਕ ਹੱਦ ਦਾ ਬਾਪ। ਇਹ ਬਾਪ ਇੱਕ ਹੀ ਵਾਰ ਸੰਗਮ ਤੇ ਬੇਹੱਦ ਦਾ ਵਰਸਾ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਹੈ ਆਯਰਨ ਏਜ ਫਿਰ ਨਵੀਂ ਦੁਨੀਆ ਜਰੂਰ ਬਣਨੀ ਹੈ। ਤੁਸੀਂ ਅਜੇ ਸੰਗਮ ਤੇ ਹੋ। ਦਿਲ ਸਾਫ਼ ਮੁਰਾਦ ਹਾਸਿਲ। ਰੋਜ਼ ਆਪਣੇ ਤੋਂ ਪੁਛੋ ਖਰਾਬ ਕੰਮ ਤੇ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ? ਕਿਸੇਦੇ ਲਈ ਅੰਦਰ ਵਿਕਾਰੀ ਖਿਆਲਾਤ ਤੇ ਨਹੀਂ ਆਏ? ਆਪਣੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹੇ ਜਾਂ ਝਰਮੁਈ, ਜਗਮੁਈ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ ਬਰਬਾਦ ਕੀਤਾ? ਬਾਪ ਦਾ ਫਰਮਾਨ ਹੈ-- ਮਾਮੇਕਮ ਯਾਦ ਕਰੋ। ਜੇਕਰ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਤਾਂ ਨਾਫਰਮਾਬਰਦਾਰ ਹੋ ਜਾਂਦੇ ਹਾਂ। ਅੱਛਾ!

ਮਿੱਠੇ-ਮਿੱਠੇ ਸਿਕਿਲੱਧੇ ਬੱਚਿਆਂ ਪ੍ਰਤੀ ਮਾਤ-ਪਿਤਾ ਬਾਪਦਾਦਾ ਦਾ ਯਾਦ ਪਿਆਰ ਅਤੇ ਗੁਡਮੋਰਨਿੰਗ। ਰੂਹਾਨੀ ਬਾਪ ਦੀ ਰੂਹਾਨੀ ਬੱਚਿਆਂ ਨੂੰ ਨਮਸਤੇ।

***ਧਾਰਨਾ ਲਈ ਮੁੱਖ ਸਾਰ:-**

1. ਗਿਆਨ ਯੋਗ ਦੀ ਮਸਤੀ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਾ ਹੈ, ਦਿਲ ਸਾਫ਼ ਰੱਖਣੀ ਹੈ। ਝਰਮੁਈ- ਜਗਮੁਈ (ਵਿਅਰਥ ਚਿੰਤਨ) ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਗਵਾਉਣਾ ਹੈ।

2. ਅਸੀਂ ਆਤਮਾ ਭਾਈ-ਭਾਈ ਹਾਂ ਹੁਣ ਵਾਪਿਸ ਘਰ ਜਾਣਾ ਹੈ-- ਇਹ ਅਭਿਆਸ ਪੱਕਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਵਿਦੇਹੀ ਬਣ ਸਵਧਰਮ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਹੋ ਬਾਪ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਨਾ ਹੈ।

***ਵਰਦਾਨ:-** ਅਕਲਿਆਣ ਦੇ ਸੰਕਲਪ ਨੂੰ ਸਮਾਪਤ ਕਰ ਅਪਕਾਰੀਆਂ ਤੇ ਉਪਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਭਵ: ਕੋਈ ਰੋਜ਼ ਤੁਹਾਡੀ ਗਲਾਨੀ ਕਰੇ, ਅਕਲਿਆਣ ਕਰੇ, ਗਲੀ ਦੇ ਤਾਂ ਵੀ ਉਸਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਮਨ ਵਿੱਚ ਨਫਰਤ ਦਾ ਭਾਵ ਨਾ ਆਵੇ। ਅਪਕਾਰੀ ਤੇ ਵੀ ਉਪਕਾਰ--ਇਹ ਹੀ ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਕਰਤਵਿਅ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਤੁਸੀਂ ਬੱਚਿਆਂ ਨੇ ਬਾਪ ਨੂੰ 63 ਜਨਮ ਗਲੀ ਦਿੱਤੀ, ਫਿਰ ਵੀ ਬਾਪ ਨੇ ਕਲਿਆਣਕਾਰੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਨਾਲ ਵੇਖਿਆ, ਤਾਂ ਫਾਲੇ ਫਾਦਰ ਕਰੇ। ਗਿਆਨੀ ਤੂ ਆਤਮਾ ਦਾ ਅਰੱਥ ਹੀ ਹੈ ਸਰਵ ਦੇ ਪ੍ਰਤੀ ਕਲਿਆਣ ਦੀ ਭਾਵਨਾ। ਅਕਲਿਆਣ ਸੰਕਲਪ ਮਾਤਰ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਾ ਹੋਵੇ।

***ਸਲੋਗਨ:-** ਮਨਮਨਾ ਭਵ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਥਿਤ ਰਹੋ ਤਾਂ ਹੋਰਾਂ ਦੇ ਮਨ ਦੇ ਭਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣ ਜਾਓਗੇ।
